

Kateřina Kubalová

Kouzelné karamelky na dobrou noc

ilustrace
Zdeňka Študlarová

Kateřina Kubalová

Kouzelné karamelky na dobrou noc

ilustrace
Zdeňka Študlarová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Kateřina Kubalová

KOUZELNÉ KARMELKY NA DOBROU NOC

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7403. publikaci

Ilustrace Zdeňka Študlarová
Foto Robert Ptáček
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2019

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2019
Cover Illustration © Zdeňka Študlarová

ISBN 978-80-271-2672-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-2140-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-2570-8 (print)

Obsah

Předmluva ... 7

Kouzelné karamelky na dobrou noc ... 9

Citrónové karamelky pro nespavce ... 11

Mandlové karamelky pro mlsouny ... 19

Čokoládové karamelky pro neučesánky ... 26

*Skořicové karamelky pro děti,
které si nečistí zoubky ... 31*

Pomerančové karamelky pro nepořádníky ... 36

Malinové karamelky pro rváče ... 42

Medové karamelky pro lakomce ... 49

*Marcipánové karamelky pro děti,
které se bojí tmy ... 56*

Nugátové karamelky pro lháře ... 62

Pistáciové karamelky pro malé zlodějíčky ... 71

O autorce ... 80

Předmluva

Příběhy kouzelných karamelků jsem původně psala pro své čtyři děti: Terezku, Lucinku, Elišku a Lukáška. Zamilovaly si je a dodnes si je před spaním rády poslechnou. Věřím, že i vám se vyprávění o paní Sladké, papouškovi Barče a dalších hrdinech této knížky zalíbí a budete se k němu rádi vracet.

Kateřina Kubalová

Kouzelné karamelky na dobrou noc

Bylo jednou jedno malé městečko. Mělo krásný kostelíček, nově natřenou radnici a náměstí s kašnou uprostřed. Svůj krámek na něm měli řezník Masíčko, pekař Houstička, zelinářka Okurková i lahůdkář Paštička. Děti ale měly nejraději maličký obchůdek paní Sladké. Ta ve své cukrárně pekla ty nejlepší dorty v celém okolí a ve výloze měla tácy plné zákusků, marcipánových figurek a mísy čokoládových pralinek. Ve spodní části, aby si ho mohly děti dobře prohlédnout, stál čokoládový zámek obklopený loukou ze sladkostí, městečkem z mléčné a lesem z hořké čokolády. Kromě toho tu stála klec s papouškem Barčou, který děti bavil svými průpovídkami. Paní Sladká ale nebyla jen tak nějaká obyčejná cukrářka. Po své prababičce

totiž zdělila kouzelnou kuchařskou knihu a podle ní připravovala speciální karamelky, které nekazí zoubky, ale umí ledasco napravit. Budeme si o nich vyprávět.

Ve městečku každý ví, že po zlém se nic nespraví.

Lepší nežli rákoska, je laskonka či kokoska.

Za lumpárny do cukrárny chodí všechny děti.

Do kouzelné Sladké říše na postýlkách letí.

Karamelky od cukrářky maj čarovnou moc.

Zalezte si do peřinek, přejem dobrou noc.

Citrónové karamelky pro nespavce

Představte si ten nejkrásnější pokojíček, jaký dokážete. Už ho vidíte? Tak přesně takový byl ten, ve kterém začíná náš příběh. Stála v něm krásná postýlka s nadýchanými peřinkami a plyšový medvídek Míša trpělivě čekal na polštáři, až si k němu lehne Toník, pětiletý kluk jako buk.

„Ne a ne a ne, nejdu,“ křičel právě tenhle Toník ze všech sil.

Nechtělo se mu do postýlky, tak jako každý večer. Pořád by si jenom hrál. Svět je plný lákadel, tak proč bych se zdržoval spaním, myslel si.

„Toníku, pojd' už spinkat,“ lákala ho maminka. „Zítra přijede babička, tak ať máš sílu si s ní hrát.“

„Ale já mám ještě hlad. Chci chleba se sýrem, sušenku a mrkev,“ vymýšlel si Toník.

„A támhle je pavouk, děsně se ho bojím. Proč musím spát? Naproti u Bertíka se ještě svítí.“

Než ho maminka konečně zahнала do pelechu, bylo skoro půl jedenácté.

Ráno vylezl z postýlky nevyspalý se zamračeným čelíčkem. Snídaně mu nechutnala, oblékání ho otravovalo a procházka na náměstí? No, škoda mluvit. A nic na tom nespravilo ani to, že šel s maminkou do cukrárny.

„Vezmu si tři laskonky, tři věnečky a dva punčové řezy. Toníku, dal by sis něco dobrého?“

Ale Toník ji neslyšel. Právě se totiž rozčiloval, že musí dlouho čekat. Zlobilo ho i počasí, a už vůbec se mu nezamlouvalo, že na náměstí bez něj běhal jeho kamarád Bertík s míčem. Chtěl mu alespoň zamávat, ale bum bác, ani nedošel k oknu a už ležel na zemi jak široký tak dlouhý a křičel na celé kolo.

„Uřvánek, nevyspánek, prrrrotiva,“ poskakoval ve své kleci papoušek Barča. „Karrramelku, karramelku.“

„Ale jdi, ty můj ospalíku,“ otočila se maminka na svého synka. „Pojď, půjdeme domů, babička už na nás čeká.“

Paní Sladká právě dobalila dorty a na maminku se povzbudivě usmála. Mrkla na Barču a do tašky s nákupem nenápadně, aby to Toník neviděl, vsunula malý balíček.

„Hopla, hej, jupí. Babičko, dělej klokana,“ ozývalo se po návratu domů z pokojíčku a maminka si v kuchyni užívala trochu klidu při mytí nádobí. Už je skoro čas zahnat toho zbojníka do postele, napadlo ji při oplachování šestého hrníčku. Pak si vzpomněla na paní Sladkou a šla do předsíně, kde nechala nákupní tašku. Úplně na dně ležel zapomenutý balíček. Citrónové karamelky pro nespavce, stálo na něm ozdobným písmem. Maminka balíček rozbalila a našla v něm tři krásně vonící karamelky ve tvaru citrónků. „Dejte je Toníkovi před spaním,“ napsala paní Sladká mamince na malý lísteček.

No co, pomyslela si maminka. Horší to být nemůže.

„Toníku, utíkej do koupelny,“ zavolala na synka, který neúnavně hopsal po pokojíku. Když se chlapec koupal, narafočila mu karamelky na noční stolek. Pak už mamince nezbývalo nic jiného než čekat, co se stane, až je chlapec sní.

Chvíli to vypadalo jako obyčejně, ale jen co Toník zavřel oči, začaly se dít podivné věci. Jako mávnutím kouzelného proutku se s Toníkem roztočila postýlka, a když se zastavila, nestála už v jeho dětském pokojíku, ale na louce plné prazvláštních květin. Když si je prohlédl zblízka, zjistil, že jsou z čokolády a marcipánu, stejně jako všechno kolem. Hned poznal, že je ve Sladké říši, kterou má ve své výloze paní cukrářka. Že by za to mohly ty karamelky? Nestačil to domyslet, protože

k němu přiběhla holčička. Byla stejně velká jako on, měla světlé vlásky zapletené do copánků a červené šatičky s puntíky. V rukou držela modrý míč a strašně se mračila. Za ní se loudala další holčička, trochu menší, v zelených šatech, ale mračila se taky.

„Co se vám stalo?“

Holčičky se ale na Toníka jen zašklebily, udělaly dlouhý nos a běžely pryč. Toník nechápavě pokrčil rameny

a začal se procházet loukou. Došel k plotu školky. Na zahradě si hrála spousta dětí, ale místo veselého jásotu se odtud ozývalo jen hašteření a občas i pláč.

„Co budeme dělat? Jestli pan král nezruší zákaz spaní, už s těmi dětmi nevydržíme,“ posteskla si paní učitelka jedné mamince, která si přišla vyzvednout svého nazlobeného potomka, a vtom si obě ženy všimly Toníka.

„Kluk ze světa lidí. Ten nás zachrání.“

Toník se ani nestačil vzpamatovat a už ho obě vedly na čokoládový zámek, který stál nedaleko. Ptáte se, jak takový zámek vypadá? No jedním slovem báječně. Má marcipánová okna, čokoládovou bránu a trůnní sál obložený tureckým medem. Ale zpátky k našemu vyprávění. Možná si říkáte, že v tak senzačním zámku musí být všichni veselí a spokojení, ale opak byl pravdou. Na trůnu z čokolády seděl smutný král a na menším trůně vedle něj se mračila princezna.

„Kdo to sem zase leze,“ rozkřikl se mrzutě pan král. „Co chcete?“

„Vedeme lidského chlapečka,“ pípla paní učitelka nasměle a královo čelo se v tu ránu rozjasnilo.

„Sláva, ty jsi naše záchrana. Jak se jmenuješ?“ obrátil se na Toníka.

„Jsem Toník. Proč se všichni tak mračíte?“

„To víš, už mnoho dní nikdo z nás nespí,“ pustil se do vysvětlování panovník. „Moje dcera, princezna Betyнка,

nemůže už mnoho dní spát, a já jsem proto vyhlásil zákaz spánku, aby v tom nebyla sama. Pomůžeš nám?“

„Zkusím to,“ souhlasil Toník, ale byla v něm malá dušička.

A zase si můžete představovat dětský pokojíček – tentokrát ten princeznin. Trochu vám při tom pomůžu. Princeznin pokojíček je překrásný. Stěny jsou z růžové cukrové polevy, hračky z čokolády a sladkého marcipánu a uprostřed toho všeho stojí nádherná postel s prachovými poduškami a zlatými nebesy. Už ho vidíte? Prima, a teď si na té posteli představte ještě smutnou holčičku s unavenýma očima. Hotovo, tak můžeme pokračovat ve vyprávění. Princeznička Betyнка seděla na své posteli, na sobě měla květovanou noční košilku a mnula si ospalé oči.

„Proč nemůžeš spát?“ zeptal se jí Toník.

„Řádí mi tu Škudibíci,“ povzdechla si holčička.

„Schovej se za závěs a dívej se.“

A tak se Toník schoval a princeznička si lehla do postele, přikryla se peřinkou až po bradu a zavřela oči, jako by chtěla usnout. V tu chvíli vystrčil zpod polštáře hlavičku skřítek s červenou čepičkou a zatahal princeznu za vlasy. Princezna zafňukala a otevřela oči. Skřítek šup pod polštář. Princezna zase oči zavřela a tu vylezl zpod postele další skřítek a štípl ji do chodidla. Když ji pak ještě do třetice další skřítek Škudibík polechtal pod bradou,

princezna se rozplakala. Skřítkové se potouchle smáli a Toník s úžasem pozoroval, jak se Škudibíci točili na princeznině postýlce dokola a zpívali:

Princeznička Betyňka
ve dne v noci nespinká.
Princeznička Betyňka
ve dne v noci nespinká...

„Co to děláte, vy skřítků zlobidla?“ vyběhl najednou ze své skrýše Toník a honem si prohledával kapsy.

Jeho prstíky nahmataly balíček se dvěma zbývajícími citrónovými karamelkami. Vyndal je a strčil si jednu do pusy. Rázem se proměnil ve velkého žlutého kocoura. Rozběhl se za skřítky, kteří před ním vyděšeně utíkali.

„Pomóóóc! Kocour! Utíkejte, bráškové,“ křičeli Škudibíci a jeden přes druhého se hnali k myši díře, která byla v rohu pokoje. Vklouzli do ní a zmizeli. Věřte nebo ne, už se v zámku neobjevili. Kocour Toník spokojeně spolkl poslední karamelku a byl z něj zase kluk.

„Princezničko, už můžeš zase spát,“ křičel nadšeně.

Mohl si ušetřit slova. Betyнка už ho neslyšela. Ležela zavrtaná v peřinkách a spala jako špalek. Ostatně Toníkovi se už také klížily oči. Co by teď dal za svou krásnou postýlku. Lehl si alespoň na zem u princezniny postele a za chvíli usnul taky.

Probudil se ráno ve své postýlce. Byl opravdu v čokoládovém světě, nebo to byl sen? Sám nevěděl, ale že je dobré spát, si zapamatoval moc dobře.

„Maminko, já už nikdy nechci ponocovat,“ dušoval se u snídaně po tom, co mamince dopodrobna vylíčil svoje dobrodružství.

„Budu chodit do postýlky vždycky včas.“

Nutno podotknout, že od té doby už ho maminka do postýlky nikdy zahánět nemusela. Vždycky se do ní pěkně zavrtal a byl moc rád, že může klidně spát. On totiž spánek je žůžo. Nemám pravdu?

Mandlové karamelky pro mlsouny

Tentokrát vám představím jednu moc hodnou holčičku. Jmenuje se Michalka a tenhle příběh se jí namouduši stal. Tak tedy, Michalce byly tenkrát čtyři roky. Měla dlouhé hnědé vlásy, které jí maminka česala do culíku. Už tehdy se uměla sama obléknout, ráda mamince pomáhala, ve školce ji všechno bavilo a skoro nikdy rodičům neodmlouvala. Tedy jen do chvíle, kdy před ní maminka postavila talíř s jídlem. A nutno dodat, že maminka se opravdu snažila. U pana řezníka Masíčka kupovala nejlepší maso a pečlivě vybírala i zeleninu v krámku paní Okurkové. Všechno to ale bylo marné.

„Já to nechci,“ křičela zase jednou při obědě Míša a píchala vidličkou do křupavého řízku.

„A brambory taky nebudu jíst. Chci bonbón a čokoládu.“

Bezradná maminka do ní nakonec vpravila alespoň několik sušenek. U večere to bylo stejné. Michalka se ani nedotkla těstovin, rajskou omáčku jen rozpatlala a nad masem se šklebila. Mamince bylo smutno.

„Mami, tohle mi kup a taky ten dort s obří jahodou a marcipánové kuličky. Prosím, maminko, a ještě toho panáčka z čokolády,“ škemrala druhý den Michalka v cukrárně paní Sladké, kam s maminkou zašly vybrat bonboniéru k svátku tetičce Emě.

„Koupím, Míšo, ale budeš pěkně obědvat,“ nenechala se přemluvit maminka.

„Upeču nám kuřátko a udělám k němu dobrou zeleň,“ líčila své zmlsané dcerce. Už dopředu ale bylo mamince jasné, že i tentokrát dostane Michalčinu porci tatínek, a marně přemýšlela, jak to udělat, aby holčička alespoň něco zdravého snědla. Z myšlenek ji vytrhlo až pokřikování papouška Barči.

„Nenažrrranec, nenažrrranec. Mrrrkev dostaneš, přišer,“ hudrovala Barča a klovala do klece.

Paní Sladká papouška okřikla a podala mamince několik mincí.

„Tady máte drobné zpátky. A tohle si vezměte taky,“ usmála se cukrářka spiklenecky na maminku a podala jí malý balíček.